RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

nr. 123.986 van 8 oktober 2003
in de zaak A. 123.231/XIV-10.650.

In zake : 1. XXX,
2. XXX,
die woonplaats kiezen bij
Advocaat H. VAN VRECKOM,
kantoor houdende te 1400 NIJVEL,
rue Saint-André 5

tegen :

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX, beide van Macedonische nationaliteit, op 28 juni 2002 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juni 2002 tot bevestiging van de beslissingen van de Minister van Binnenlandse Zaken van 19 november 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op de beschikking van 8 juli 2002 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gelet op artikel 7, § 2, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij;

Gezien het voorlopig advies opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van dat voorlopig advies aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 16 mei 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 24 september 2003;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat H. VAN VRECKOM, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van Adjunct-adviseur F. VEREEKEN, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX en XXX verklaren etnische Albanezen afkomstig uit Macedonië te zijn. Zij komen in België binnen op 8 november 2001 waar zij zich op 12 november 2001 vluchteling verklaren.

1.2. Op 19 november 2001 wordt aan verzoekers een beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten betekend.

1.3. Op 6 juni 2002 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen van de Minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf van 19 november 2001. Dit zijn de bestreden beslissingen waarvan de motivering luidt als volgt :

Wat XXX betreft :

> "(...)
> Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:
> Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees afkomstig uit Macedonië, meerbepaald uit Runic (gemeente Kumanovo). In februari of maart 2001 zou de oorlog in Macedonië begonnen zijn. Van maart tot mei 2001 zou u het UCK hebben geholpen met het rondbrengen van voeding, kledij en wapens. Gedurende die periode zou u ook om de twee, drie dagen gevochten hebben in de dorpen rond Kumanovo. Begin april 2001 zou u twee keer een convocatie gekregen hebben om uw militaire dienst te doen. U zou niet ingegaan zijn op de oproep. Eind mei of begin juni 2001 zou u samen met

uw zus F. en uw ouders naar Kosovo vertrokken zijn. U zou daar verbleven hebben bij de schoonfamilie van uw zus I. in Gilan. In Kosovo zou u geen problemen hebben gekend. In september 2001 zou u (via uw broer) een oproepbrief van de politie gekregen hebben in Kosovo; volgens u omdat u bij het UCK was. Op 5 november 2001 zou u uit Kosovo vertrokken zijn en op 12 november 2001 hebt u in België asiel aangevraagd. U verklaarde niet naar Macedonië te willen terugkeren aangezien u vreest te zullen worden vermoord door de politie omdat u nooit bent ingegaan op de convocaties en u bij het UCK was. Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw Macedonische identiteitskaart (dd. 18/11/1996), uw geboorteakte (dd. 04/09/1996), een attest dat uw Macedonische nationaliteit bevestigt (dd. 16/06/1994), uw rijbewijs (dd. 23/03/2001), twee convocaties door de politie (dd. 30/08/2001 en dd. 15/04/2002, achteraf opgestuurd) en drie krantenartikels over de algemene situatie in Kosovo.
Er dient te worden opgemerkt dat u geen feiten of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u momenteel bij een eventuele terugkeer naar Macedonië nog het risico loopt op een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. De door u ingeroepen vrees vermoord te zullen worden door de politie omwille van het feit dat u uw legerdienst niet hebt gedaan en omdat u bij het UCK was, is immers niet meer actueel. Op 8 maart 2002 werd in Macedonië een nieuwe amnestiewet van kracht. Deze wet voorziet in amnestie voor o.a. dienstweigeraars en personen die criminele feiten hebben voorbereid of gepleegd voor 26 september 2001 en die verband houden met het gewapend conflict van het jaar 2001. Na afkondiging van deze wet werden meerdere personen, ook behorend tot etnische minderheden, vrijgelaten en ingeleide strafprocedures stopgezet. U hebt geen elementen aangehaald waaruit blijkt dat deze wet niet op u van toepassing zou zijn.
Tot slot kon u, na uw vlucht uit Macedonië, zonder problemen in de zin van de Geneefse Conventie gedurende meerdere maanden (van mei of juni 2001 tot 5 november 2001) in Kosovo verblijven. U verklaarde zelf daar geen problemen te hebben gekend (verhoorverslag p. 3). De convocatie dd. 15 april 2002 om u aan te bieden bij de politie is louter informatief en volstaat op zich niet om alsnog te besluiten tot het bestaan van een daadwerkelijke (vrees voor) vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.
De door u neergelegde convocatie dd. 30 augustus 2001 en krantenartikels doen, gelet op het bestaan van bovenvermelde amnestiewet, geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.”.

Wat XXX betreft :

“Op basis van de elementen uit uw dossier, bevestig ik de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken waarbij u het verblijf op het grondgebied werd geweigerd.
De Dienst Vreemdelingenzaken krijgt een kopie van deze beslissing.
Steunend op artikel 52 van de vreemdelingenwet meen ik dat uw asielaanvraag onontvankelijk is.
U heeft immers, zonder geldige reden, geen gevolg gegeven binnen de maand aan de vraag om inlichtingen vervat in de brief die u per fax werd verstuurd op 3 april 2002 op uw gekozen woonplaats.”.

2. Over de gegrondheid van de vordering tot schorsing.

2.1. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de

onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.2. Overwegende dat verzoekers als moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen hen berokkend het volgende stellen :

> "Overwegende dat de eisers de schorsing vragen van de bestreden beslissingen die hun asielaanvragen als bedrieglijk beschouwen en door dit verzoekschrift roepen zij ernstige middelen in ter betwisting van deze beslissingen;
> Dat zij ingeval van gedwongen terugkeer naar hun land van oorsprong, Macedonië, het risico lopen om terug vervolgingen te ondergaan omwille van de politieke opinies en activiteiten van Meneer R.;
> Dat zij daardoor zouden onderworpen worden aan mensonterende en vernederende behandelingen, in strijd met het artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens;
> Dat omwille van de geloofwaardigheid van het asielrelaas van de eisers, het risico om terug dergelijke vervolgingen te ondergaan in geval van terugkeer, moet als bewezen beschouwd worden;
> Dat de eisers helemaal geen gevaar vormen voor de openbare orde, veiligheid of openbare gezondheid;
> Dat in die omstandigheden het moeilijk te herstellen en ernstig nadeel voor bewezen moet worden beschouwd;";

2.3.1. Overwegende dat, luidens artikel 3, 5/ van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de vordering tot schorsing een uiteenzetting van de feiten moet bevatten die kan aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen; dat deze bepaling zo dient te worden opgevat dat de verzoekende partij zich niet mag beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar integendeel zeer concrete gegevens moet aanvoeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan;

2.3.2. Overwegende dat verzoekers zich beperken tot de vermelding dat zij bij een gedwongen terugkeer naar Macedonië het risico lopen te worden vervolgd omwille van de politieke opinies en activiteiten van verzoeker en dat zij hierdoor onderworpen zullen worden aan mensonterende en vernederende behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het E.V.R.M.; dat het door verzoekers omschreven nadeel niet beantwoordt aan wat onder een "moeilijk te herstellen ernstig nadeel" dient verstaan te worden, enerzijds, omdat de aangevoerde vrees voor vervolging niet wordt geconcretiseerd, anderzijds, omdat de mogelijke schending van artikel 3 van het E.V.R.M. niet wordt betrokken op de persoonlijke situatie van verzoekers;

2.3.3. Overwegende dat niet is voldaan aan één van de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State cumulatief opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op acht oktober tweeduizend en drie, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
	K. VANHOUTTE,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

K. VANHOUTTE. **A. BEIRLAEN.**